

BORGATA

AMERIKKALAISEN MAFIAN NOUSU

LOUIS
FERRANTE

LOUIS FERRANTE

BORGATA

Amerikkalaisen
MAFIAN
NOUSU

Suomentanut Tero Valkonen

BAZAR

Taiteen edistämiskeskus on tukenut
tämän teoksen suomentamista.

Bazar Kustannus

Copyright © Louis Ferrante 2023

First published by Weidenfeld & Nicolson, an imprint of
the Orion Publishing Group, London

Suomenkielinen laitos © Bazar Kustannus 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-080-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

*Bruce ja Madeline Ramerille,
Lady Weidenfeldille
sekä George Weidenfeldin muistoa kunnioittaen –
juuri hän kehotti minua laatimaan tämän historiateoksen.*

SISÄLLYS

Tekijän huomautus	9
Esipuhe.....	11
Aluksi: ”Mihin isä meni?”	17

ENSIMMÄINEN OSA

SICILIA

1. LUKU Valloitetut valloittajat	23
2. LUKU Veri ja maa.....	30
3. LUKU Salaseurat	39

TOINEN OSA

TARINA ALKAA

4. LUKU Nenätön liikemies ja markiisin veriset vaatteet.....	61
5. LUKU Maineikkaat vainajat.....	71

KOLMAS OSA

L'AMERICA

6. LUKU Mafian oma Plymouthin kivi.....	83
7. LUKU Makaronit	96
8. LUKU Kosto tulee haukan nopeudella.....	110
9. LUKU Ihminen on ihmiselle susi.....	119
10. LUKU Ilta Sisiliassa	134
11. LUKU Mafian Aristoteles	143
12. LUKU Annetaan kansalle mitä se haluaa.....	150
13. LUKU Enemmän kuin veljiä	156

14. LUKU	Luciano nostaa panoksia ja Rothstein luovuttaa	162
15. LUKU	Atlantic Cityn konferenssi.....	172
16. LUKU	Sota ja sen suomat mahdollisuudet	175
17. LUKU	<i>Sic Semper Tyrannis!</i>	185
18. LUKU	Lucianon loistava valtiomiestaito	191

NELJÄS OSA

IMPERIUMIN RAKENTAMINEN

19. LUKU	Valtakunnan laajentaminen ja ei-toivottu huomio	203
20. LUKU	Hollantilainen	212
21. LUKU	Lain pitkä koura.....	229
22. LUKU	Lepke ottaa hatkat	247
23. LUKU	Aarteen ja Big Greenien perässä.....	262
24. LUKU	Kiero kakara	271
25. LUKU	Kahden lajin paistoksia	284
26. LUKU	Sotatoimet	295
27. LUKU	Aavikon kuningas	307
28. LUKU	Havannan konferenssi	316
29. LUKU	Aavikon kuningas syöstään valtaistuimelta.....	324

VIIDES OSA

ULKOISET JA SISÄISET HAATAJAT

30. LUKU	Mafian televisiodebyytti	337
31. LUKU	Vaappuja ja ruikuttaja	351
32. LUKU	Niin on kirjoitettu	366
33. LUKU	Peräännyttään epäjärjestyksessä.....	377
Epilogi: La Cosa Nostra DNA:ssa.....		389
Kiitokset.....		397
Viitteet.....		401
Kirjallisuus.....		431
Kuvatiedot		451
Hakemisto		455

TEKIJÄN HUOMAUTUS

Valitettavaa kyllä laadin historiateostani syyttäjän tiukkuudella ja joudun täten sivuuttamaan Italian kansan monet loistokkaat saavutukset sekä panoksen koko ihmiskunnan yhteiseen hyvään, jotta voin keskittyä yksinomaan sen rikoksiin.

Italiaa on kutsuttu taiteiden äidiksi, oopperan äidiksi, korkeakulttuurin äidiksi, renessanssin äidiksi ja kirkon äidiksi. Sen saavutukset tunnetaan kaikkialla, ja se on synnyttänyt huikeita lapsia: Dante, Petrarca, Boccaccio, Galileo, da Vinci, Verdi, Vivaldi, Rossini, Puccini, Michelangelo, Rafael, Tizian, Ghiberti, Verrocchio, Donatello, Bernini, Volta, Beccaria, Bocelli, Pavarotti, Marconi, Fermi ja niin edelleen, hyvinkin pitkään. Kuka tahansa äiti pystyy kuitenkin synnyttämään myös pahan pojan. Siksi Italiaa voidaan kutsua myös mafian äidiksi. Hedelmällistä äitiä tulee arvioida kaikkien lastensa perusteella – kuten edellä – eikä yksinomaan pahoille teille lähteneen lapsen pohjalta. Mutta myös se harhaan ajautunut poika ansaitsee perinpohjaisen tarkastelun, tai ehkäpä juuri hän sen ansaitseekin. Älkäämme silti sekoittako hyvää ja pahaa keskenään.

ESIPUHE

Kun historioitsija William Shirer alkoi laatia suurteostaan *Kolmannen valtakunnan nousu ja tuho*, hanketta kritisoitiin siksi, että natsi-Saksan romahduksesta oli kulunut vasta muutama vuosi. Monet tutkijat uskoivat tuolloin, kuten nykyäänkin, että tosiasioiden pintaan nouseminen ja väittelyn laantumisen ottaa vuosikymmeniä. Shirer kuitenkin torjui kritiikin toteamalla, että ”melkein kaikki aineisto tuli saataville [valtakunnan] kaatuessa”. Natsit tosiaan merkitsivät kaiken tunnontarkasti muistiin ja liittoutuneet saivat sodan jälkeen suuren osan materiaalista haltuunsa, joten Shirerillä oli käytössään valtavasti kiistatonta todistusaineistoa. Mafia ei puolestaan ole koskaan pitänyt kirjaa – sellaisesta rangaistaan kuolemalla – ja aineiston puute on varsinkin järjestön varhaisajoista puhuttaessa tuottanut tyhjiön, jota mafiahistorioitsijat ovat täyttäneet lähinnä historiallisen kaunokirjallisuuden mieleen tuovalla tekstillä. Ja koska akateemisesti koulutetun historioitsijan mieli ja kokemukset ovat täysin toiset kuin mafiosolla, tyhjyyks on aina täytetty vieraasta näkökulmasta käsin. Kun siis mafiosot lukevat alan kirjallisuutta vankilassa, kommentit ovat usein luokkaa ”Ei ole totta!”, ”Paskaa!”, ”Jumalauta nyt!” ja ”Kuka tällaista skeidaa oikein kirjoittaa?”.

Historioitsijat lähtevät liikkeelle tapahtumista ja tosiasioista ja joutuvat täyttämään aukkoja, joiden koko vaihtelee. Englantilainen filosofi ja historioitsija R. G. Collingwood esitti, että parhaita historiantulkitsijoita ovat ne, jotka ymmärtävät avaintapahtumista vastaavien henkilöiden kokemusta. Kustantamot ilmaisevat usein kunnioitusta Collingwoodia kohtaan etsimällä asiantuntijoita kirjoittamaan oman alansa erityiskysymyksistä. Minua ei pyydetäisi laatimaan historia-

teosta ihmisistä, joista en tiedä mitään. Mutta minkä takia ne sitten palkkaavat usein mafiahistorioiden tekijöiksi kirjoittajia, jotka eivät ole koskaan varastaneet edes tikkaria, saati tunteneet stiletin, pistoolin tai käsirautojen kylmää terästä? Sen takia, että ne eivät ole kohdanneet historioitsijaa, joka on elänyt mafiamaailmassa, puhunut sen kieltä, tehnyt sen rikoksia, vuodattanut sen verta, pakoillut oikeutta muiden mafiamiesten tapaan ja istunut vankilassa heidän kanssaan; minä olen, ja minä olen myös historioitsija. Jopa näennäisen loputtomista mafiamuistelmista vastaavat yleensä vasikat, jotka kertovat rikoksistaan erittäin puolueellisesti avustajilleen ja haamukirjoittajilleen, jotka sitten entisestään kasvattavat välimatkaa rikollisen mielen ja painetun sanan välillä. Lisäksi vasikat välttävät rangaistuksen monista rikoksistaan ja sälyttävät sen toisten niskaan, joten heiltä jää kokematta se arvokas ajanjakso, joka johtaa rehelliseen itsetutkiskeluun ja sitä kautta tyypillisesti nöyryyteen ja ajattelun selvyyteen, joka heiltä näyttää poikkeuksetta puuttuvan. Muinaiset kreikkalaiset katsoivat, että viisautta saavutetaan kärsimyksen kautta, mistä tulee mieleen vankilassa usein kuultu sanonta: ”Vasikka ei opi koskaan.” Olin aikoinani tilanteessa, jossa saatoin päätyä loppuelämäkseni vankilaan, mutta en suostunut vasikoimaan. Vietin monta vuotta synkänkosteassa sellissä, jossa rakastuin kirjoihin, aloin lukea kahdeksantoista tuntia vuorokaudessa ja opiskelin samalla kirjoittamisen taitoa. Sikäli kuin minulla on lainkaan viisautta, se on peräisin tuolta sanoinkuvaamattoman kärsimyksen ja eristyneisyyden ajalta.

Tämä trilogia on ensimmäinen mafiahistoria, jonka kirjoittaja on elänyt mafian sisällä ja tietää intuitiivisesti, mitkä tarinat ovat järkeviä ja mitkä eivät, mitä saattoi tapahtua ja miten asiat eivät olisi missään tapauksessa menneet. Törmäsin tutkimusteni yhteydessä usein kertomuksiin, jotka olivat ilmiselvästi keksittyjä mutta joita mafiahistorioitsijat ja televisiodokumentaristit ovat vuosikymmeniä toistelleet. Mafiasta kirjoittavat nojaavat kaikkien nykyluokkien historioitsijoiden tapaan myös aiempaan historiankirjoitukseen, joka toimii tutkimuksen perustana, ja tämä pätee myös minuun. Mutta jos heiltä puuttuu vaisto jolla aistia, milloin jokin kuulostaa epäilyttävältä, niin virheitä vain toistellaan ja ne voimistuvat jokaisella kertomiskerralla, kunnes

jopa täysin paikkansa pitämättömien tarinoiden näennäinen totuusarvo alkaa pelkän toiston kautta vahvistua. Ongelma on usein siinä, että yksi kirjoittaja nojaa toiseen harjoittamatta riittävää kriittisyyttä. Niinpä koko joukko teoksia päätyy toistamaan ja vahvistamaan virhettä ennen kuin edes huomaamme, mitä tapahtuu. Saatat kenties kysyä, voiko kymmenen historioitsijaa olla yhtä aikaa väärässä. Kyllä totta vieköön voi, jos yhdeksän seuraavaa kopioi väärää tietoa ensimmäiseltä. Huomasin että tätä todella tapahtuu. Silloin olen nojannut omaan ymmärrykseeni erottaakseni tosiasiat kuvitelmista ja korjatakseeni virheen sekä mahdollisuuksien mukaan pyrkinyt vielä selittämään, kuinka tarina sai todennäköisesti alkunsa ja miksi. Kumoan myyttejä ja korjaan virheitä, joten toivon että historiateoksestani tulee sekä lähde tuleville tutkijoille että peruslukijaa viihdyttävä teos. Joskus olen ilman muuta yhtä mieltä vakiintuneen tulkinnan kanssa, ja silloin olen tyytynyt kuvaamaan kertomuksia hitusen asian-
tuntevammasta näkökulmasta. Olen joka tapauksessa erittäin suuressa kiitollisuudenvelassa niille monille toimittajille ja historioitsijoille, joiden tekstejä olen lukenut ja joita siteeraan.

Yllä mainittujen erheiden lisäksi törmäsin lähdeaineistossa vielä yhteen pulmaan. Mafiaoikeudenkäynnit ovat viime vuosikymmeninä lisääntyneet ja mafian takinkääntäjät ovat laulaneet laulamasta päästyään, toisin sanoen paljastaneet lukemattomia ”salaisuuksia”, joten historiallista kokonaiskuvaava tavoittelevat tutkijat ovat alkaneet nojata syytteisiin, oikeuden merkintöihin ja lehtiartikkeleihin. Mutta vaikka poliisi, syyttäjät ja tietolähteet ovat olleet historioitsijoille hyödyllisiä, lähteinä he ovat riittämättömiä ja usein harhaanjohtavia. Meidän on helppo kuvitella syytettyjen valehtelevan, sillä emmehan me oleta heidän puhuvan totuudenmukaisesti. Sen sijaan me olemme yhteiskuntana haluttomia kohtaamaan sitä, että tuomioita aikaansaadakseen myös syyttäjät valehtelevat, minkä lisäksi vasikat kertovat taktisia valheita pelastaakseen nahkansa, maksaakseen henkilökohtaisia kalavelkojaan, pelastaakseen ystävänsä ja rakkaansa tai kätkeäkseen rikollisin keinoin hankitun omaisuutensa valtiovallalta – hehän ovat valehdelleet koko ikänsä, ja on vaikea ryhtyä kertaheitolla totuudenpuhujaksi niin, että totuus ei muuttuisi lainkaan.

Niin syytetyt, puolustusasianajajat, syyttäjät kuin vasikat kohtelevat totuutta leväperäisesti, mikä tarkoittaa että oikeussali on parhaimmillaankin vain yhdenlainen epätäsmällisyyksien teatteri, johon ei noin vain sovi luottaa.

Mafiatapauksiin liittyy myös ongelma, joka on jossain määrin sukua Nürnbergin oikeudenkäynnissä kuulluille selityksille. Tarkoitetaan sitä, kun mafian takinkääntäjät syyttävät pahoista teoista pomaan ja väittävät, että he itse vain noudattivat määräyksiä. Kun Gambinon rikollisuvun alipäällikkö Salvatore Gravano todisti pomaan John Gottia vastaan, hän ei suinkaan halunnut paljastaa valamiehistölle, että murhasi ihmisiä henkilökohtaisen voitontavoittelun nimissä ja varasti heidän omaisuutensa. Sen sijaan hän sepitti tarinan, jonka mukaan hän yksinkertaisesti noudatti *donin* määräyksiä, eikä sanonut kieroista motiiveistaan mitään. Syyttäjät ovat aina valmiit hyväksymään tämän tiettyyn rajaan saakka, sillä he eivät halua todistajanaitioon henkilöä, joka saattaa vaikuttaa valamiehistön silmissä vielä raakalaismaisemmalla kuin itse syytetty, jolle halutaan tuomio. Tässäkin tapauksessa syntyy erheellinen narratiivi, joka päättyy asiakirjoihin kuin totuutena, koska se tuotettiin oikeussalissa.

Kirjoittaessani laaja-alaisen historiateokseni loppupuolta, sen kolmatta osaa, nojasin vahvasti henkilökohtaisiin kokemuksiini; näin omin silmin monet kuvaamistani tapahtumista ja tunsin erinomaisesti monet henkilöt, jotka liittyivät niihin suoraan. Joskus kysyin heiltä aivan täsmällisistä teoista, joihin he olivat osallistuneet tai joista heillä oli ensikäden tietoa. Miehet, joista yksikään ei ollut vasikoinut, puhuivat minulle, koska he luottivat minuun. He tiesivät, että minäkään en ollut vasikoinut, ja meidän maailmassamme sillä on painoarvoa. Luottamuksesta huolimatta he puhuivat minulle salakieltä, käyttivät kiertelevää mafiaslangia, johon kuului myös koko joukko eleitä, ilmeitä, vihjauksia, kesken jätettyjä ajatuksia, lauseenpuolikkaita ja sitä ettei sanota vaan annetaan ymmärtää. Tarkoitus ei ollut hämmentää minua, ja he kyllä tiesivät että ymmärtäisin, mutta he ovat yksinkertaisesti niin tottuneet puhumaan arvoituksin, etteivät millään pääse tavasta eroon. Selvittäessäni eräitä teokseni loppupuolella esiin nousevia tapahtumia lähdin kerran rantakävelyllä

läheisen ystäväni kanssa, joka on rikollissukunsa piirissä edelleen merkittävä henkilö. Aallot pauhasivat ja lokit kirkuivat niin, ettei meitä voinut kuulla, mutta me puhuimme siitä huolimatta salakieltä. Lopulta minä sanoin: ”Tässähän puhutaan kahdenkymmenen vuoden takaisista jutuista. Yksikään kyttä tai agentti ei välitä tästä enää paskan vertaa.” Nauroimme ja jatkoimme salakielen puhumista.

Viittaa teoksessani toisinaan Yhdysvaltoihin sanalla *Amerikka*, ja sinun on hyvä tietää, että olen kyllä perillä maantieteestä, mutta koska teokseen ei sisälly mainittavia viittauksia Etelä- tai Keski-Amerikkaan, tarkoitan sanalla yksinomaan Yhdysvaltoja. *Mafioson*, *mafiamiehen* ja *gangsterin* kaltaisilla sanoilla viittaa aina samaan asiaan, eikä tässä pitäisi olla epäselvyyttä. Kirjan nimi *Borgata* on sana, jolla viittaamme mafiaperheeseen; toisinaan se kirjoitetaan muodossa *bourghata*, joskus sekä kirjoitetaan että lausutaan muodossa *brugad*.

Amerikkalaisen mafian kultakausi sijoittui 1930–1960-luvuille, jolloin maassa toimi 26 *borgataa* melkein yhtä monella suurkaupunkialueella. Osa niistä oli varsin pieniä ja vähäpätöisiä tai katosi melko pian, joten olen toiminut kuin elokuvakäsikirjoittaja, joka esittelee vain juonta eteenpäin vievät henkilöt ja tapahtumat, ja jättänyt syrjään kaiken, millä on korkeintaan vähäinen vaikutus mafian historialliseen kulkuun tai yleiseen heikkenemiseen. Siinä missä Rooman historian tutkija keskittyy Rooman tapahtumiin ja lähtee välillä Scipion mukana Karthagoon, Crassuksen matkassa Persiaan tai Caesarin kanssa Galliaan, meidän Roomamme on New York, mutta kertomus vie meidät myös New Orleansiin, Las Vegasiin, Kuubaan ja mafian valtakunnan muille ”rajaseuduille”, joilla oli sen värikkäässä historiassa merkittävä osa.

Kuvaan ensin muutamassa lyhyessä luvussa mafian sisilialaisen alkuperän ehkä jopa hieman akateemisesti, minkä jälkeen vaihdan jutustelempaan tyyliin ja synnyttän toivoakseni vaikutelman, että istumme pubissa ja rupattelemme mafia-asioista. Ennen sitä pyrin kuitenkin selvittämään tarkalleen, miten ja miksi mafia muotoutui vuosisatojen mittaan juuri Sisiliassa. Uskon että perinpohjainen tutkimustyöni ja siihen perustuvat johtopäätökseni ovat tässä kohtaa

ensiarvoisen tärkeitä ja tuottavat uutta ymmärrystä mafian varhaisvaiheista.

Marc Bloch kirjoitti *Historian puolustuksessa*, että kaikkien historiallisten tapahtumien takana ”on ihmisiä, ja juuri ihmisiä historia pyrkii ymmärtämään. Jos tämä ei onnistu, lopputulos on parhaimmillaankin vain oppineisuuden kasvattamista.” Käytyämme läpi mafian syntyvaiheet jätämme silkan oppineisuuden taaksemme, kun hämärästä alkaa ilmaantua konkreettisia ihmisiä, joiden kasvot erotuvat. Kuten saat huomata, harvat ihmiset ovat enemmän tutkimuksenarvoisia kuin ne, joita tämän kertomuksen mittaan kohdataan. Muinaisaikojen historioitsija Plutarkhos ei ainoastaan kuvannut yksilöitä historiantekijöiksi vaan korosti merkkihenkilöiden paheita ja hyveitä. Minä noudatan toisinaan Plutarkhoksen tyyliä huomauttamalla, kuinka tietyt mafiosot tekivät jotakin väärin tai oikein, mafian sääntöjen pohjalta siis, ja joko pysyivät hengissä tai menehtyivät sen seurauksena. Kerron kyllä, milloin jotakuta ei olisi pitänyt tappaa tai milloin joku ansaitsi kuolla, edelleen samaisten mafiasääntöjen pohjalta. Todettakoon muuten, että minä en enää hyväksy väkivaltaa, mutta kirjoitan sellaisen henkilön perspektiivistä, joka ymmärtää La Cosa Nostran lait ja toivoo, että myös sinä, hyvä lukija, opit ymmärtämään ne.

Palatkaamme takaisin muinaisaikojen maailmasta ja kääntykäämme Edward Gibbonin puoleen, joka vuonna 1764 ”istui keskellä Rooman raunioita”, kun hänelle tuli mieleen kirjoittaa *Rooman valtakunnan rappio ja tuho*. Gibbon oli yli vuosituhannen päässä aika-kaudesta, josta hän päätti tuona kohtalokkaana päivänä kirjoittaa. Kuinka paljon tarkemman kuvauksen Gibbon olisikaan voinut laatia, mikäli hän olisi todella elänyt keisareiden maailmassa ja nähnyt raunioiden sijaan sen loiston päivät – minulle se on mahdollista, kun alan kirjoittaa teosta *Borgata: amerikkalaisen mafian nousu*.

ALUKSI

”MIHIN ISÄ MENI?”

Jordaniasta Yhdysvaltoihin muuttanut Khaled Fahd Darwish Daoud huomasi vuonna 1979, että Kuwaitin pienessä mutta vauraassa arabivaltiossa oli kysyntää amerikkalaisautoille. Kunnianhimoinen Daoud alkoi ostaa niitä käytettyinä New Yorkin ja New Jerseyyn huutokaupoista ja kuljettaa Kuwaitiin sievoisella voitolla. Kuwaitissa, missä bensa oli käytännössä ilmaista, kaivattiin ensisijaisesti suuren kokoluokan Chevy Capricea, Buick Electraa ja Oldsmobile Regencyä, mutta jossain vaiheessa niitä ei enää huutokaupoista saanut. Ruppellessaan muiden kauppiaiden kanssa Daoud kuuli puhetta mahdollisista syistä ja päätti alkaa etsivän hommiin. Hän tutkiskeli New Jerseyssä lastauslaituria, jonne autoja usein tuotiin ennen kuin ne kuljetettiin meren yli. Merkittyään rekisterinumeroita muistiin Daoud selvitteli asiaa ja huomasi, että monet autot olivat varastettuja, mikä selitti sen, ettei niitä enää nähty huutokaupoissa. Hän otti yhteyttä New Yorkin poliisiin ja kertoi löydöstään. Olen varma, että Daoud otti poliisiin yhteyttä puhtaasti henkilökohtaisista syistä, sillä hän tavoitteli amerikkalaista unelmaa ja koki, että autovarkaavat paraikaa murskasivat sitä. Hän laski varmasti luurin oikeudentuntoisena, olihan hän paljastanut merkittävän autovarasliigan. Juttu saattaisi päättyä jopa lehteen, kunhan roistot olisi napattu ja viety vankilaan, ja sitten Daoud voisi kertoa kotopuolessa sukulaisille, kuinka hänestä tuli yhdenlainen Amerikan Sherlock Holmes.

Daoud odotteli otsikoita tiedostamatta lainkaan, mitä oli mennyt tekemään. New Yorkin poliisin autovarkausyksikön konstaapeli Peter Calabro otti yhteyttä Gambinin suvun sotilaaseen nimeltä Roy DeMeo, joka kuului autovarasporukkaan. Hän ilmoitti että hyvä

bisnes oli vaarassa nuupahtaa kertaheitolla, koska Khaled Daoud-niminen nuuskija oli juuri esittänyt todistusaineistoa varastetuista autoista. DeMeo, joka saattoi surmata pätevästä tappajanuransa mitaan toistasataa ihmistä, kiitti konstaapeli Calabroa kohteliaasti. Sen jälkeen hän laati suunnitelman. Hän otti yhteyttä mieheen, joka tunsi Daoudin, ja tämä puolestaan kertoi Daoudille kahdesta Chevy Capricesta, jotka olivat kaupan eräässä brooklynilaisessa korjaamossa. Daoud tarttui syöttiin ja pyysi saada nähdä autot. Tarkastusta edeltävänä iltana Daoud kuitenkin soitti DeMeon välikädelle ja ilmoitti saapuvansa korjaamolle kumppanin kanssa, sillä myös tämä oli kiinnostunut ostamaan autot. Voi olla että miehet suunnittelivat yhteistä ostosta, tai sitten toinen herrasmies rahoitti Daoudin hanketta. Tai ehkäpä Daoud aikoi tehdä paikan päällä pikaiset vilungit ja myydä auton heti kalliimmalla joutumatta näkemään paljonkaan vaivaa. Oli miten oli, tässä kohtaa jännitys tihenee. Daoudin kollega oli Ronald Falcaro, mies jolla oli rakastava vaimo ja kolme pientä lasta. Falcaro ei ollut rikollinen, eikä hän myöskään vasikoinut DeMeoa. Hänellä ei ollut kerta kaikkiaan mitään tekemistä varastettujen autojen tai mafian kanssa. Hän oli autokauppias, joka halusi tehdä päivän työt.

Pysähdytään tässä kohtaa hetkeksi tarkkailemaan maisemaa, johon on ilmaantunut myös Falcaro. Olen elänyt mafioson elämää, joten ymmärrän säännöt: Daoud työnsi nokkansa väärään paikkaan ja vaaransi sellaisten miesten tulot ja vapauden, jotka eivät todellakaan suhtaudu keveästi lörpöttelijöihin. Daoud oli heille ongelma, josta oli päästävä eroon. Mutta entä Falcaro? DeMeo oli kokenut mafiamies, joka tunsi mafian säännöt, ja niiden mukaan viattomien murhaamista täytyy välttää kaikin mahdollisin keinoin. Ei suinkaan siksi, että mafia piittäisi ihmiselämän pyhydestä, vaan siksi, että se haittaa liiketoimintaa. Mafian sääntöjen mukaan Daoud oli syyllinen mutta Falcaro syytön. Mitä DeMeon siis pitäisi tehdä? Hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin siirtää kuvitteellista autokauppaa ja järjestää tilanne, jossa Daoud voitaisiin väijyttää yksin. Mutta hän ei silti siirtänyt Daoudin hautajaisten ajankohtaa vaan sanoi alaisilleen: ”Ammutaan molemmat ja hoidetaan ne kadoksiin.”

Samalla kun Donna Falcaro suuteli miestään Ronaldia ja pyysi tätä palaamaan ennen pienimmän lapsen syntymäpäiväjuhlien alkamista, Roy DeMeo laski lattialle uima-altaan suojana käytettävän vinyylikankaan, jolle kahden pahaa aavistamattoman miehen veri päätyisi. Kun Falcaro tapasi Daoudin ja he lähtivät ajamaan yhdessä autokaupan ruumishuoneelle, DeMeo miehineen teroitti lihaveitsiä ja kieritti äänenvaimentajia käsiaseisiin. Yhdelläkään ei ollut min-käänlaista ongelmaa ampua syyttömiä.

Ampujat olivat asemissa ja kattovalot sammutettu, kun Daoud ja Falcaro astuivat sisään. Miehet siristelivät hämärässä, yrittivät todennäköisesti nähdä autoja, jotka halusivat ostaa, ja Falcaro kysyi ovelle tulleelta mieheltä: ”Tuliko sähkökatko?” Tuo ajatus, tuo kysymys, saattoi antaa pienoisen vihjeen siitä, että jokin oli vialla. Ei se välttämättä olisi murhan kaltaiseen hirmutekoon liittynyt, mutta Falcaron mielessä kävi ehkä ajatus ”Haluanko minä tehdä kaupaa sellaisten tyyppien kanssa, jotka eivät pysty hoitamaan sähkölaskuaan?” tai ”Saankohan minä autot halvemmalla, jos täällä menee näin huonosti?”

Daoudin ajatuksia emme saa koskaan tietää, koska hänen ajattelunsa katkaisi aivojen läpi syöksynyt luoti. Amerikkalainen unelma oli Daoudille painajainen, josta hän ei herännyt.

Falcaro syöksyi ovelle päin jo ennen kuin Daoudin ruumis iskeytyi lattiaan. Mutta tappajat eivät olleet harrastelijoita: Falcaron tie oli tukittu. Häntä ammuttiin nopeasti monta kertaa, hän kaatui lattialle ja hänen ruumiinsa kiskottiin vinyylikankaalle Daoudin viereen.

Monet täyttä työpäivää tekevät haluavat mieluiten hoitaa kovimmat hommat ennen lounasta. Tämä päti myös DeMeoon. Kaksoismurha oli hoidettu ja jalkojen juuressa makasi kaksi ruumista, joten hän saattoi keskittyä lounaaseen. ”Käy hakemassa hodareita ja pizaa”, hän sanoi yhdelle porukkansa miehistä. Ironista kyllä, DeMeo kaipasi ateriaa, jollainen maistuisi myös useimmille lapsille syntymäpäiväkekkereillä, sellaisilla joita Donna Falcaro paraikaa valmisteli.

Ennen lounaan saapumista DeMeo leikkeli ruumiita lihaveitsillä. Kun hakumiehet palasivat lounaan kanssa, DeMeo söi pizzasiivun verisin käsin. Hän oli kokenut ruumiinpilkkoja ja opetti alaiselleen

käsivarren katkaisemista olkapäästä kuin harjoittelijalle ruumiin-avausta opettava johtava lääkäri.

Pysähdytäänpä jälleen tarkkailemaan tilannetta. Nyt pyydän sinua kuvittelemaan, että olet itse gangsteri. Sinä siis ymmärrät, että Daoudin oli pakko kuolla. Sillä taas ei ole väliä, pitikö Falcaron kuolla vai ei, koska nyt hän on jo kuollut. Mutta se, mitä seuraavaksi tapahtuu, saa aiemman vaikuttamaan lähes normaalilta. DeMeo miehineen tietysti riisui Falcaron voidakseen paloittaa ruumiin; no, senhän ymmärtää, se helpottaa urakkaa. Mutta kun Falcarolta oli katkaistu raajat ja pää, porukka katkaisi myös peniksen ja työnsi sen irtopään suuhun. Me tiedämme jo, että hän oli syytön eikä ansainnut kuolla. Miksi hänelle siis tehtiin sellainen hirveys, joka haiskahtaa aika pahasti seksuaaliselta häiriintyneisyydeltä? Vai olivatko murhaajat kuin pikkulapsia, jotka innostuvat leikkikalun äärellä tajutessaan, että pyöreä esine sopii pyöreään koloon?

Donna Falcaro katki huolensa koti täynnä oikeita lapsia, joista osa joutui varttumaan ilman isää. Eivätkä he saaneet vielä vuosikausiin tietää, mitä isälle tapahtui. Donna ilmoitti miehensä kadonneeksi ja pyrki pärjäämään tunteidensa kanssa samalla kun koetti vastata yksinkertaiseen kysymykseen: ”Mihin isä meni?”

Näemme tämän halveksuttavan jutun pintatasolla joukon mafian hulluja tappajia. Mutta kauhukertomuksen perusta on yhteydessä valtioiden, kansojen, ajatusten ja kulttuurien historiaan. Ja kaikki saa alkunsa yhdeltä maapallon kauneimmista saarista.

Hylätkäämme hirveä näkymä ja Roy DeMeo, jonka kohtaamme uudelleen teoksen toisessa osassa, ja lähtekäämme Sisilian saarelle.

URAAUURTAVA MAFIAN HISTORIA

Mafia on edelleen yksi suurimmista järjestäytyneistä rikollisryhmistä Yhdysvalloissa, ja se toimii ympäri maailmaa. Entinen mafian jäsen Louis Ferrante pureutuu kirjassaan *Borgata: amerikkalaisen mafian nousu* rikollisryhmän syntyyn Sisiliassa ja sen levittäytymiseen Yhdysvaltoihin. Ferrante kuvaa italialaisten maahanmuuttajien emigroitumista vanhalta mantereelta Yhdysvaltoihin ja sitä, miten he pyrkivät irrottautumaan sisilialaisten hallinnasta mutta säilyttivät vanhan maailman kunnian, vaikenemisen ja verikoston periaatteet.

Borgata-sarjan ensimmäisessä osassa Ferrante kuvaa Lucky Lucianon, Vito Genovesen ja Al Caponen kaltaisten gangsterilegendojen nousua. Kirja valottaa, kuinka mafia rikastui kieltolain aikaan 1920-luvulla, teki Las Vegasista uhkapelaajien mekan ja käytännössä otti haltuunsa koko Kuuban saaren.

”Entinen gangsteri Ferrante tarjoilee kiehtovan sisäpiirin näkökulman mafian historiaan.”

PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-952-403-080-9

kl 30

www.bazarkustannus.fi